

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sacrum Sanctuarium Crucis Et Patientiae Crucifixorum Et Cruciferorum

Bivero, Pedro de

Antverpiæ, M.DC.XXXIV.

Oraculum III. Regis gloriosi languentis & morientis. Matth. 27, 46. Marc.
15, 34. Eli, Eli, lamma sabachthani? hoc est, Deus meus, Deus meus, vt
quid derelequisti me?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47616](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47616)

sum est in martyrium. Annuit Cæsar Apollonius
deim: In hoc exemplo satis considero, quod pœnitentia
ra numquam sit sera.

ORACVLVM III.

Regis gloriosi languentis & morientis

Matth. 27, 46. Marc. 15, 34.

Pfal. 21, 1. *Eli, Eli, lamma sabacthani? hoc est, Deus meus
Deus meus, ut quid dereliquisti me?*

Confiteus. **H**Oc oraculum affecuti minimè sunt, qui, cum
languidus affixus cruci in has voces prorup-
set, clamauerunt ipsi, *Eliam vocat iste, sine, videamus
an veniat Elias liberans eum.* Et quidem ut languens
& iam moriens percipiatur, dum loquitur tantum
mysterium, attentione opus est, quam, dum lo-
queretur CHRISTVS, pro se vel ab ipso Deo Patre
humiliter postulabat, cum ait, *Deus meus, Deus
meus, ut quid dereliquisti me?* Recitat CHRISTVS ve-
ba Psalmi 21. quæ sic transfert ac refert S. Basiliscus
Deus Deus meus, attende mihi, quare dereliquisti me?
Explicat ille: *Cum ligno crucis affixus esset. Romanus
hac usus est voce dialecto Hebræa. Dicit autem ista Dom-
nus CHRISTVS tamquam primitia humane nature*

tota natura, Porro ergo CHRISTVS totius nature languores simul & dolores dixit Patri: *Deus Deus meus accende mihi*, qui primitias non gaudiorum, sed mœrorum ac dolorum tibi offero. *Vt quid dereliquisti me?* dereliquisti me extrema tormenta pati, & instar currentis aquæ vitam meam diffluere, *sicut aqua effusus sum*. Legimus apud Birgittam lib. 4. ^{psal. 115.} cap. 7. mirabile fuisse spectaculum in CHRISTO languente, cum præfata verba protulit, *Postquam dixit, Deus Deus meus, vt quid dereliquisti me? tunc color mortis accessit, cum cor prope scissionem esset, totum corpus eius contremuit, & tunc barba eius super pectus eius cecidit.*

Solet æger in lecto doloris iacens in eum reduci statum, vt similis sit descendentibus in lacum, totus desolatus & afflictus, desertus & derelictus quodammodo à Deo ipso; tunc meminerit CHRISTI Domini clamantis è cruce pro se: *Deus meus, Deus meus, vt quid dereliquisti me?* Similis erat tunc morientibus CHRISTVS æger, & tenerum eius cor non solum pro passione quam subibat, sed etiam præ compassione qua tangebatur in eos qui similia tollerent, propè scindebatur & disrumpebatur. Cum eas mortis angustias patiatur miser infirmus, patientem & compatientem simul sibi consideret piissimum

sinum crucifixum, ut & in eius consortio extremas afflictiones ac desolationes subire & tolerare queat.

Solet ager in laborioso hoc statu constitutus, licet animosus sit, & benè de sua salute fidat, trepidare, & toris artubus contremiscere. Memor crucifixi fit, cuius totum corpus contremuit, cum clamant *Deus meus, Deus meus, ut quid dereliquisti me?* Et quidem S. Ephræm, dum pium suum conderet tectamentum, ageretque iam animam, mirum in modum pauebat, & dicebat: *Quid igitur? plorémne? non est qui attendat? Clamémne? at ubi est qui me excipiat? Hei mihi? ab increpatione iudicij expectatio mea grauis.* Hic ipse prænotauerat de morte vniuersitatis que agens, magnum & occultum esse mortis arcum prorsus inenarrabile & formidabile. *Horrenda & formidabilia sunt,* Ephræm loquitur, *qua tuorum anima subibit: sed nemo nostrum ea nouit nisi solum qui illuc permeauerunt, nisi soli qui illuc præcesserunt, nisi soli qui ibi periculum eorum fecerunt. Non vides apud fratres morientes, animamque agentes, quibus assidemus, quam terribilia tunc eis accidere cernantur? quo pacto corripiantur, quomodo perturbentur? & quo pacto suspirent? non vides eos sudoribus frigidis, & amarulentos instar thessaloniam in agro: quomodo oculos huc illucque retorqueant, quomodo alij dentibus strideant, quomodo torpescant & expirant?*

nescant, tumultuarioque agant: & quo pacto multi etiam
 capillos suos euellant, quo pacto ex lecto exiliant, fugere
 volentes licet nequeant; videntque ea quæ numquam prius
 viderunt, & audiunt à potestatibus quæ numquam antea
 audierunt, & patiuntur quæ numquam aliàs passi sunt;
 quærentes qui eos redimat, & nemo est qui liberet; requi-
 rentes socios, & nemo est qui ipsos comitetur; requirentes
 aduocatos & patronos, & nemo qui ausit. Quos aspicien-
 tes, tunc contremiscimus & plangimus, tenentesque eo-
 rum manus salutamus atque complectimur, lacrymis irri-
 gantes. Sudorem vultus detergimus, & oculos eorum sic-
 camus: linguam æstantem aqua madefacimus & refrige-
 ramus. Aurem nostram ori eorum admouemus, ut tenues
 saltem atque subtiles eorum voces exaudiamus. Deinde in-
 terrogamus, dicentes: Quomodo te ipsum nunc sentis? No-
 li timere: benignus est Deus.

Noli, inquam, timere: benignus est Deus, qui
 similia passus in cruce illud edidit oraculum, Deus
 meus, Deus meus, vt quid dereliquisti me? tunc ipse ti-
 muit & pauit, & tunc barba eius super pectus eius ceci-
 dit. Virilis barba, signum virtutis est. Cecidit vir-
 tus humana, & extulit se diuina vis. Virtus in in-
 firmitate perficitur. Vnde & infirmus CHRISTVS
 cum Psalm. 21. clamasset, Deus Deus meus, vt quid
 dereliquisti me? non multò post subiungit, Qui time-

Oooo tis

658 SACRI SANCTIARI APPENDIX
tis Dominum, laudate eum; uniuersum semen Jacob
rificate eum. Timeat eum omne semen Israel, quoniam
spreuit; neque despexit deprecationem pauperis. Nec au-
tit faciem suam à me: Et cum clamarem ad eum, exau-
uit me. Ergo qui sic constitutus est, dicat Deo: De-
telsne, Deus meus, spernere vocem clamantis,
confugientis ad te? Nonne tu ille, qui dixisti: Cla-
mabit ad me, & ego exaudiam eum, cum ipso sum in
bulatione?

psal. 135.

ORACVLVM IV.

Regis gloriosi languentis & morientis.

Ioan. 19, 26.

Cum vidisset ergo IESVS matrem, & discipulum
stantem, quem diligebat, dicit matri suae
Mulier, ecce filius tuus. Deinde dicit disci-
pulo: Ecce mater tua.

Subsidium
B. Mariae.

CHRISTVS in summis doloribus erat, & con-
stenderet quàm parum esset de suarum gra-
uitate poenarum anxius & sollicitus, de negotiis
agebat. Summum hoc negotium erat, vt mater
eius quem diligebat, discipuli curam haberet. Au-
ctor est Cyrillus lib. 12. in Ioan. cap. 34. Prouidit